

LÁZÁR BENCE ANDRÁS
Egy külváros alakjai

*Az este sűrű volt, akár a kávézacc,
úgy másztam ki belőle, mint férgek
eső előtt a földből. Meg akartam nézni
a várost, milyen, amikor alszik. Milyen,
amikor belesűrűsödik a szájak íze
a tájba, hogy mennyire nehéz így a levegő.*

*Téged hagytalak aludni. Ez férfimunka.
Szembenézni a nyugvó gépek, a külváros
súlyával. Puha tenyerek és ráncos kézfejek,
két reménytelenség közt.*

*Már a lépcsőházban elhagytam kabátot,
szűk zakót. Nincs szükség rá. Aztán a víztorony
lábánál jutott eszembe, hogy anya, ha látna,
ahogy egy kibontott ingben járom itt a várost
hajnalban, ugyan mit szólna most.*

*Elhúzná a száját, leszidna. Aztán fejrázás
közben hagyná, hogy menjek. Hiszen, ő tudja egyedül,
hogy ez a séta, a puha tenyerek és a ráncos kézfejek közt
segít majd. Segít majd lenyelni ezt a levegőt, oxigénhez jutni.
Beletörődni a nyugvó gépek, a külváros súlyának
reménytelenségébe.*

*Neki is bele kellett, bele kellett törődni abba, hogy
ez a puha tenyér, ez itt, ami egyszer az enyém volt,
ráncosodni kezd, az ereit meg te szorítod már, és
új puha tenyér fogja majd a te kezéd is.
De ettől sem lesz jobb.*

*Így is sűrű az este, akár a kávézacc, és amikor
reggel lesz, az emberek úgy másznak ki külvárosi
lakásuk ajtaján, mint a férgek eső előtt, és érzik azt,
hogy belesűrűsödnek a tájba, és érzik a nyugvó
gépek súlyát, mindennap, ugyanúgy, ugyanazt.*

*Anyával csak nevetünk, hiszen a puha tenyér
egyszer úgyis ráncos lesz, és a víztoronyból
nem sokáig folyik majd a víz, a várost kiszárítja
az ugyanaz, és mi mind tovább alszunk, a reggelt
meg egy csésze kávéval isszuk át.*